

החלכות שפט סימן שסו

464 באר הגולה

על-ירדי בנו שאינו סמוך על שלוחנו (ט) אפסלו הוא גטן, ועל-ירדי כתו (טח) שבורה ואינה סמוכה על שלוחנו, ועל-ירדי אשתו שאינו מעלה לה מזנות אפסלו אין לה בית בחר. ולבתולה טוב לחוש לרבי שניהם חיכא ראנפער: הנה ובידי סומקין (טט) על דברי פה כל עבורה. וכן גדור (ט) טשׁשׁ לו אשה, ארכענפֿי שפֿט מוקע על שלמן אביז מזון עלידין (הגיא הגותם סמייך ולכלה) אפסלו לבעלה. (ועא) ואין אריך להודיע לאונס שוגה להם לדם השבת. אלא אם מודיעם בשכח מטר לטוטל (כל כה): יא (עט) יכני חכורה שריי מסכין לאכל ורקرش עצליים חיים, (עט) הפת שיעיל קשלון סומקין עלאה משות ערובה; והוא שמסכין בפי, והוא מקום הראייה להנחת שם ערובה, (עד) אבל בחד לא (עה) וזה סדרין אם יש לךם פה בקשאות אחד מן הפתים, (עט) סומקין עלי משות ערובה: יב יאנפֿרדרופֿס של גטן (עט) יכול לאערב בעדו: יג ימאנה לאערב (עה) אמר ערובי חזרות: יד *מברך (עט) *על מצות (טו) ערובה: טו זאנפֿר מברך, (ט) בשעה (פא) שמקבץ אותו מבני

באר היטב

וחלה עדרות: (ז') הראוי. אין שיטות נפק אכி פיקן קיא: (ט') ערבי. צ'ג אס ארכם אחר שארינו דר באזווין עירין ניכל לבוק בוקה זה, גויל זיכאל לבוקה. דכו אללו לא עטרו אף הוא קה אטור לטלול, ואיכ' גם הוא שוק במוגעה זו, מ"ש. ותעקר הדחשה יונן העורב להבר ריזפהו לכל הקטל על צ'ג, וכ"ב במקניות. וללא' אס שבחה ליל ייט ראנזון ולא זא אס סדר לנטות בעית' קמ"ש סעון התקכח אלא על חנאי, ואם ייט ראנזון סקמוך לשפתה אין לערבע בנוחה שלון מנג' לגז, עין רסי' שע"ב. והוא אמר לכל שבתות החנינה, כמ"ש

משנה פרורה

רוזח לומר, ואוכלה שם הקומונות שנפנו לה בעלה. וסללא דעפן דמגנו ורקיא לעצמה בערוב וה בשביל ביטח קזפה בערוב אם לאחרים, קא משמען דין דלאו, ותשעם. דבוקת לעצמה אין אריהה ערוב כלול, רק נתקפן בסלון שעטיף ג'. ולבא מגו: (סז) אפלו הוא גוטן⁷⁴. קינן דלאענין קצאה יש לו ג' ולזנות לעצמו פשאיינו סמוך על שליכון אכיבוי⁷⁵: (סח) שבקורה נאכעה סמכות. רוזח לומר, דוגא באפין זה, ולא פרעה קראשונה דסבירה לה דקשבגרה אפלו בסמוכה מזקה עלייה; וכן בועלידי אשתו, דזאICK שאין מצלחה לה מונוחה, דזא מקיטתה לעצמה ולא לבעלה: (סט) על דבורי המקל בערובי⁷⁶, רוזח לומר, (ע) בין גפני ואיזן סמוך על שליכון או דודו אף שפקודו, ובן בועלידי אשתו אף עלי פין שפעלה בה קזנות: (ע) שעש לו אשה⁷⁷ ובכו. שועשה בכל על דעת עצמו ולא על דעת אכיבוי⁷⁸: (עא) ואינו אדריך להחריע. דזבון לאדם שלא בפניהם: יא (עב) בני חכורה וכו'. אשים עינן בפניהם שנ בברם: אחים, אב-עליגוב של אַנְגִּילָן לכסמללה לשם

ערובים, גם, וראפלוי (מ') אותו שפט לא קינה מחלוקת של כלם, כי אם של בעל-הנימא לבר שוקן נסעד Marshal' ולא הקנה לנו אותו שפט בברורשטי⁽⁶⁴⁾, אפללו כי אין שונגן לאכל עמו⁽⁶⁵⁾ ויכולין לאכל לדעתם, הרי הוא אבלו נשפטבו בו עמו וניש להם בו כותם, ועל-כן אם הוא קים עד לאחר ביז'ה-המשווה סומכין עלייו ממשום ערובה: (עג) הפת שעל הדשלחן ובר. לבאותה בעיון שיזה או עדין אצלם פת אחד שלם, וכנל' בסעיף ג', או אפשר ריקון ולא קיבאו פטם אלא בעל-הנימא ונקן לסעד Marshal', דינו רומה לסא פשיט' ג', וכן משמע בתוקף-שבט, אבל באחת יש למלך ביניים, ורק עד עין: (עד) אבל בחצר לא. דחצר לאו ברידירה הווא: (עד) ויהוא תדין אם יש לדם ובו⁽⁶⁶⁾. דין זה הוא זו און צרך לומר זו, ובתוות-שבט פטם, רקא פשטען עלייו בסעוקין לאו דסומכין שעילו בסעוקית שהוא קים אף-על-פי שאין יוציאין בוצמן, המשום רמיינטן לה אוחזקה: (עו) סומכין עלייו ממשום ערובה. ומשום שתופיר-מכאות יוכלין למסך אף כבמוץ' באחד מן החזרות (גמרא): יב' (עו) בול לערב בעורו. אפללו משל קעון שליא מזעטה, (נכ) אפבי שהייא לו בקבר-ת'ת⁽⁶⁷⁾, ש' בול לענבר משל בעל-הנימא של א' מגדעתו, פנו שתקבר בסיכון שוו: יג' (עה) אמר ערובי ק'ארות. פרו שלא בזואר לטטלל באסורה⁽⁶⁸⁾: יד' (עת) יצל מקנות ערובה⁽⁶⁹⁾, ונפללו (ט) אך אשר שאינו זר באותה קעדין ורואה לשבות שם בשבות, בול לרבע ברכיה זו, דחא אל לא ערכו קעה גם הוא אטור טטלל, ואמר כן גם הוא שיך להערב. וענן מה שכתבנו עוד בזה בבאו ר' הלכתה. אם מnis ערובי-רבשליין וערובי-תץ' בקמן אעד (ט) מכך בנהacha אחית על שפטן, והניין על מניות ערובין, ואומר הפת 'בחדין ערובה' על כל אחד ובאי יפסחו. ובכינויים כלל קב' ח'ב, שיופיע על מניות ערובי-רבשליין וערובי-תץ' בחרות⁽⁷⁰⁾, ואומר 'ברין' היה שנאן לן לאפוני וכו' ולטטלל מאיות לחר' וכו': טר (פ) ב'פשעה וכו' מפני שלל המצוות מרתק עליהם עוכר לעשתן. ולפי מה שכתב הר' א' לעיל בסעיף ו' והמנוג לקבץ גמה מפתי העיר, אין לרתק בשעת קפוץ, וממי עוכר דעובר קל' זען שלא נאפה שפט: (פא) שמאבחן וכו'. הקב' היוסף ומק' ח' כתבו בסיקון שזה ראניך לרתק

שער הצעיר

(ג) בית-יוסף בעשן הרא"ש, וקצת קצרה, דהא באנט לא ברויא חלכה אם רוכבי רבי יהושע בן בנטיא או רובי יהושע בן בבא, אללו שמחמת שפק גנוקין בדרכו שיעים לנקול קערובין, ואסמן באנט דפקא פגון קפרא ניכא להפק ולקלח ברבי יהושע בן בנטיא צאן בכא דאיסטר בישים, ואיסמן צדרלה ערובה ושכך קנו לנו לנו לנצח לאחחים: (ה) בת-תלייף: (ו) מוסיפות לרשב"א וויטראז' (ז) הרץ: (ו) בונא בתרבם ט"א: (ו) החושר בריבע קבבא אמר בשם השותה הדרים דיברטון:

(ג) עין בפערת-ברורה לאיל (פאיינטן פס) ובמזהם-האסל (פאיינטן ב.)

י' שור ב גבינה פה
כלבניאן גרא ל שם
אקוונטראן לנקה
ט' אוקטני פון ד'
צ'רברטן ב טר זציטן
שאה טענדי דורי
גנדי ווילן עריך כיה
ס' שם בטיד זדביס
בקובל א פהלהלט
זרובין ע שם זולס

שערית תשובה

בנורווגיה כב', וען בשרוון מאפר-אורפני פילון ט שפּרבּ שׂיש ליען בָּה למאן קְיַיְלָה בְּזִיכְרָה שְׁעָרָה וְאַפְּלָלָה קְעֵן אֹסֶה, אֲכִיל מִתְּאַדְּרָה וְתִמְדָּחָה רְשָׁוֹתָה לְקַעַן שְׁלָל עַזְּהָה בְּדִין בְּעַטְבּוּלָה בְּשִׁיעָרָה קְחוּרָבָה, רְקָא קְרִילָה לְקַעַרְבָּרָלָה לְקַעַרְבָּרָה, וְגַיְשָׁה שְׁמַעְמָטָה מִשְׁעַטְמָעָרָה נְמַמְּתָה הַלְּפָשָׁתָה עַרְבָּה קְפָשָׁתָה, וְגַיְשָׁה עַמְּרָה לְקַעַרְבָּרָה לְקַעַרְבָּרָה, וְיַשְׁעָרָה. קְלִינְמָנָד דַּיְלְדַּרְקָה קְעֵן אֹסֶה אֲבֵל קְרָבָה בְּשִׁיעָרָה מְהֻילָּה, קְרָבָה בְּשִׁיעָרָה קְעֵן אֹסֶה אֲבֵל קְרָבָה בְּשִׁיעָרָה מְהֻילָּה.

באו ר' הילכה

על צלחנו, ואפללו אתל בחשוף (פרישעה ואיז'ן): * קברך וכו'. ובפרק שבחנו לפשות בשכטיל על הקטל⁽¹⁸⁾ בערבית-חסך אסף רוזה לאפשרות שלצמו בצל ערב-בשפט, כמו שסבירתו כפה אהזוניס ולכלה-תעליה טב לנוּגָן, אין כדי שאבדך גלוּי, וגם נון שזרוכו אין גובן לאחד לנצח בשכטיל כל קשא. ואם נזהה באנט לחיל עצרו מכך קומט לממר שאל-אפרור אלו, על ואלהם. וענין פקיעין שבב: * על מקטות ערובה. ענן פשנה בדעתה מה שמקצתן לאענין אך אחר ששובת בעיר נכול לברך ברכה זו. ואפללו לא בקדום שם רק קבוצת-טוב ולא בלעתה שאחריה, הפני לה קדרוב (לאען דרכם שאן חספ-ענין) צערן כלל, כמו שסבירוב ריש סיכון תקיחת בטהרין. ולפי זה אם אין דעתו לשלchar שם לא לשבח ולא ליטומ-טוב אין יכול לברך, ולא דמי למא ריקנא רעללן רהניעו מזונה לאחר בון שקייבע מוקה וכחיה גוֹנָא דיבסל לברך, שם צביד מעשה. מה שאן אין ביה שודואיך ברוכה בעיללא, שעחרוב בפבר וחבקין עליידי אסף. אכן לא פ' מנקני לסתחה, דלאחר שקבין החטט המזרוב מכל החטאים נוון לברך ל'כחות כלבם לילךן ווּכְן ראי לנטשות, כמו שעשכנתן עליל בעשיך-הען מה מילשנה ברוזחן, יכול לאפשרות זו גוֹא גם עלי' קדרוי אחר שענינו מבני העיר, הדוחבי שואה לאחריהם חשוב במשמעות, כל זה

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torch-box.com

הלוות שפט סימן שטן

כיאורים ומוסיפים

בגשו ומוסכים על ידו. אבל אם רק התרארס ולא נישא, אין מוכים על ידו, שעדרין הוא עשויה על דעת אביו.

[משנ"ב ס"ק עט]

ולא תקנה לך אתו פט בפרוש⁽⁸⁰⁾.

(80) על כן המתארחים בתה aria, ובבר מערב שבת יש שם חדר עוגות וכדו' שעומד לשימוש האורחים, או חלוץ במטבח שיש אפשרות לתקון בין השמות זוממים בחור שרש ט' ד' אמות על ד' אמותן, אפשר לסתמך על עוגות או חלוצה אל' משום עירוב. אף שלא התקט להם אוין בפירוש.

אכן כל זה הוא לשיטת המשג'יב לקמן (ס"י שע"ד ס"ק ה, ובבהיל סי' שפט סי' א ד"ה צ"ר) שסביר שהחידן שבעל הבית שוהה שותף עם שכניו בפת' טמן על קר לשורוב. הוא גם באוף שאחד מזכת את פרתו לבב שכנו שלא לשם עירוב. אבל החורי"א (או"ח סי' ע סי' כד) הסתפק בו, שירקן שرك בהבאי אל אחד בת מעצמו נשתחוו מועל הדבר אף שלא היה על קר שם עירוב, אבל בשאחד מזכה מפותו לבולם, לא מועל הדבר אם לא חל על הפת שם עירוב. ומה שטעUIL אין באוף שולחן על שולחן אחד יש בה החורי"א שהוא מושם שכחם מסובין על שולחן אחד וזה עירוב הדעת. ולדבריו אין עירוב הדעת בינוין [וראה מה שכתב ברעתה של שולחן אחר ואין עירוב הדעת בינוין (וראה מה שכתב ברעתה של שולחן הניל')] בפ"ז הע' 24).

[משנ"ב שם]

כין שונען לאכל עמו⁽⁸¹⁾.

(81) באוף שבני החבורה לא היו מוסובין מערב שבת, אלא שבעל הבית הזומנים לאכול אצלם בשבת, כתוב החוי אדם (כלל עג סט"ו) שאין אומרים שבר זכו בפת' בערב שבת. והוביח בן מהמשנה (בריה מ, א) שמי שידם אליו אורחות, לא يولיכו בידם מתנותיהם אלא אם כן יזכה להם מערב יום טוב.

[משנ"ב ס"ק עט]

והוא פון אם יש לךם זכרכ'ו⁽⁸²⁾.

(82) רין זה, כתוב החורי"א (או"ח סי' צ ס"ק בט) שהוא רוקא אם הם שותפים בפת' אחת, אבל אם בל בראת נתן בכורו [שלא לשם עירוב] אין סימוכים עליהם ממשום עירוב.

[משנ"ב ס"ק עט]

אַבְנֵי שָׁהּוֹן לוּ בְּנֵי-בִּתְּתֵאָן.

(83) מקור דין זה הוא במורה (עירובין פ"ר סי' תקב). והוא ביאר טעם אחר לדין זה, שאופטופוט נחשב לשכיריו ולקיוטו של הקטן. [בן רעת החוב הראשוני שלא נתחדש רין שכיריו ולקיטו בישראל, וגם השוע' לא העתיק דין שכיריו ולקיטו בישראל, וכן הוביא המשנ"ב טעם אחר].

[משנ"ב ס"ק עט]

קרוי שלא בכווא לטלטל באסורה⁽⁸⁴⁾.

(84) ומטעם זה כתוב בשווי חתוב סופר (או"ח סי' צט), שיש גם מוצאה לאחר אחר תיקן המבואות והחזרה שהיו מתיוקנים במוחיצות כדין, כדי שלא יבואו לטלטל באיסור. והתשבי"ץ (ח'ב סי' לו) כתוב, שאלאלה נירדת הלימוד, דרך תלמיד חכם לתיקן העירוב [כמזכיר בגמרה (עירובין סח, א) שרבה בר חנה שאל את אבי מודע המשך במלואים עמוד 19]

[משנ"ב ס"ק טו]

דנאמת לצנעה אין צריכה ערוב כלל, ורק שכן אמר בצלחה⁽⁸⁵⁾. ואם הבעל נותן לה מעות למוחותיה ואני נתן לה ברת ממש כתוב הבוי (ד"ה ולא על ידו) שאון הבל בוה, ובבל אוון אין בירהה צריך עירוב [וחלק בוה על התוציא בעירובין עט, ב, ד"ה ועל].

[משנ"ב ס"ק טז]

אַפְלֵל הוּא קָעָזָב⁽⁸⁶⁾.

(75) ושיעור קון שאפשר לזכות על ידה, בירושלמי (עירובין פ"ז הי' מובה שהוא משונה לעונת העפותה. אולם בגמרא (גיטין סה, ב) נראה, שהשיעור הוא משנהו לדרגת צהיר חורקן, אבוי ונוטלה).

[משנ"ב שם]

כשאינו סמוך על שלוחן אכיו⁽⁸⁷⁾.

(76) ובניט הסמכים על שלוחן זקם, כתוב העורך השלחן (טכ"א) שモותר לזכות על ידם, ממש שאין להם רין סמכים על שלוחנה.

[משנ"ב ס"ק טט]

על דבריו הפקל בערובי⁽⁸⁸⁾.

(77) וחסינים שבהם אין הולכים אחר המיקל בעירובו: א. הרואיש (עירובין פ"ב סי' ד) הביא בשם מהירות, שرك במחולקת הגאים הולכים אחר המיקל בעיחב, ולא במחולקת אמוראים. [ובהמשך דבריו הביא שההוראים והוכחים שדעת רבנו חנאנא שם במחולקת אמוראים הולכים אחר המיקל בעירוב, והראיש ישב את דברי הרוח' ונראה שהסכים עמו, וכן כתבו הרשב"א (עירובין פ, ב) והריטב"א (שם פט, א)].

ב. עד כתוב שם בשם המהרים, שرك בדיין עירום חזרות הולכים להקל, ולא בדיני מחיצות, וכן כתבו הרשב"א והריטב"א (הנ"ל). [אמנם הראי'ש עצמו (שם) כתוב בשם מוחיצות הולכים אחר המיקל].

ג. הגראי'א (או"ח סי' שצח ס"ח) כתוב, שלעתה המהרים והראיש הולכים אחר המיקל בשערובין גם ביחיד גנד בדים, ולדעת הרדי'ע והרמב"ם ועוד ראשונים הולכה הרבה מקרים אפילו לחומרא. ד. החורי"א (או"ח סי' קיוב ס"ק ט בתב) שرك במחולקת שבגמרא הולכים אחר המיקל בשערוב גם ביחיד גנד בדים. אבל במחולקת הפטוקים דעת הרוב היא ההלכה, ואין הולכים אחר המיקל כשהיא יחיזה. אמן הברכי יוסף (ס"י שצח ד"ה ע"ד ק"ק) בתב, שם במחולקת הפטוקים הולכים אחר המיקל.

[משנ"ב ס"ק עט]

שיש לו אשח⁽⁸⁹⁾.

(78) ואם הנגדל סמוך על שולחן אבוי שלא מוחות התחיהות, אלא שאבוי מושך להחיקו גם לאחר שכלה וכן התחיהות, כתוב העורך השלחן (טכ"ב) שלפי מה שכתב הוא עצמו (ס"י רע סי' טה) שבאונן זה מצויתו לאבוי, אם כן לעונה השניה בשערע שగדרו הינו מי שיאנו סמוך על שולחן בית, וכן מוכים על זה. ואם כן נשרי נחשב לסמוך על שולחן בית, וכן מוכים על זה. להלכה יש להחמיר לכתירלה שלא לזכות על ידו [אולם מסתימת הפטוקים והרמ"א משמע שככל אוון מוכים על ידו לכתירלה].

[משנ"ב שם]

שעוושה קפל על דעת עצמו ולא על דעת אכיו⁽⁹⁰⁾.

(79) ובן אם נשא אשה וגירושה, כתוב חקף החיתים (ס"ק קיד) שרינו

מילואים הלכות שבת סימן שטן המשך מעמוד הקודם

משום שהביה הקשה למאן דאמר שאין סומכין על שיתוף במקומות
עירוב, ואילו רבי הגראי אם למאן דאמר סומכין על שיתוף במקומות
עירוב.

[ביה"ל ד"ה ונראה ל]
הගרא"א בסעין זה מבן לשב ז' (טז). שרבי והבהיל אינם מודוקדים,
וזהו ר' כתב (אורח ס"י צ סיק י). שרבי והבהיל אינם מודוקדים,

הלכות שבת סימן שטן המשך מעמוד 462

(60) ואם ניטל מהפת של אוור או עדשים אחר מארבעים ושמוננה, כתוב החוויא (ארוח ס"י קא ס"ק ב) שדיין בפרוסה ואינו מועל לעירוב, מאחר שאינן חביבים בהפרשת הלה. (61) וטעם הדבר כתוב החותסת שבת (ס"ק ב"ד) בוין שאינו מבאל לרוב בני אדם, ועיקר העירוב הוא משוב וירה שאדם קובע דירחו שם מחמת פת זו, והושאע הרב (ס"יא) כתוב, שפט דודון אינה נקראת פת. ולערב בלחמניות, כתוב הדרבי משה (אות א) בשט רבנו ירוחם (תולות אדם וחווה נ"ב היי) שאפשר לערב דהם, ליפוי וה בתבו העיני אלמוניים (ס"ק טו) והערוך השלון (ט"ז), שאפשר לערב בכל שfat הבאה בכיסנין. מקור הדברים הוא בגדרא בברכות (מנ, א) שרבי יהודה אמר בשם שמואל שמערבים בלחמניות, ופירש רשי' שב שאובילא"ש היה פת המילשה עם הרכה תבלין, וחוזי פת הבהאה בכיסנין).

[ביה"ל ד"ה אין]
אפשר דבקא גשי נטמא פ"ט.
(59) וכן על בחוחילה מערבים דוקא בפתח, מיין בודעך אם שכחו ולא עירובי, כתוב ההרי אדם (כלל ע"ש טעוי) שאם בישלו יחד בקדורה אחת סומכין על קר משום עירוב, ובכעת הדבר כתוב בשמות אוט (אות יא) שסומכין על שיתוף במקומות עירוב, והוסיף שוו כוונת הרוקח (ס"י קג) שכabb לגבר עירובי חצרות שאם מבלעים יחד בקדורה אין צרכם לעירוב, ושני חיוושיב יש בדבריו: א. שאפשר לערב בכל דרכך מן. ב. שאף שלא הינו קרה וז לשם עירוב מ"ט מועל,'Brien בעל הבית שהוא שותף עם שכניו. אמן החרי אדם לא התיר בכל מזון אלא מזין שיתוף, והביה (כאמ') כתוב ברעת הטור שאפייל לעירוב מועל בזעוכר כל דבר מזון, וראה בעצי אלמוניים (ס"י שפו ס"ק ז) שהציג על דבריו. [משנ"ב ס"ק מ]

בפתח א"ז וענ"ש (טז), שרך כתולים לאפזותו פלאכו, מה שאין בן בדור (טז).

הלכות שבת סימן שטן המשך מעמוד רב

בעלה, והמאמר מודכי (ס"ק ה) באמר באופן אחר מה הטעם שהקל לפסוק עירובי כרבנן.

תבשלין, שיובל לזנות על ידי עירוב ושבחו העברים שם קטעים, מושם שקטן זוכה לאחריהם בברור שהוא מודבי סופרים.
[משנ"ב ס"ק ס]

לאפקיי מפאן דאמר בגננא דזקנא טיבא דיש לה לעצמה בית לבצע (ה'ז).

(73) וטעם הדבר, כדי שלא תהיה ביןיהם איבה וישראל למונול ומוכחה שחקן (כתומות מה, ב), וחולק הבאי על הדור שפק שיטול לזרות על ידי ברתו שאינה סמכה על זולחונו. אמן הבית מאיר (ס"י) כתוב, שהטור דיבור ודקא באופן שבת נישאת וגתרושה, שבבק' גאה מושעות ואינו יכול להישאה, ולכן אין מציאותה לאביה יוכל לזכות על ידה את העירוב.

(72) ומושם שהלכה כרבנן (קידושין כב, ב) שיש קנן לאשה בלבד בעלה, ולכן יכולת האשה לזרות את העירוב גם כאשר אין לה בית אוותה עצה, וכתחם העני אלמוניים (ס"ק ב) שוק לענין שירוב הקלול לפסק כרבנן, אולם לענין שאר דברים הלכה כרבבי מאיר (שם) שאין קנן לאשה בלבד בעלה, וכן פסק הדשוע (יריד ס"י רבב ס"א) שאין קנן לאשה בלבד בעלה.

הלכות שבת סימן שטן המשך מעמוד 464

הרabetic (שם) שאנו מברכים 'רצינו' לומר שאין אנו רשאים לטלטל בלא עירוב, גזיעו שבסנרגה להחציא מן הבית לחצר שנערב.

מבר ערבים בו חרי גברי רבבי כרבנן, לא עשורים בו עירוב ואף לא שיתוף, ומוי שלבו נקיין בהזה. הרוינותו גמורה היא או מינתה גמורה בו, וחותם גורלה היא לתקון העירוב, למנעו הקלקל שיבאו רבים לטלטל בלא עירוב.

[משנ"ב ס"ק עט]

[משנ"ב שם]

על גאנת ערוב (טז).
(86) משום שעירוף לפרט את הברכה, וכן פסק חמטה אפרים (ס"י תקפא סני). ובקצתה המטה (שם אות קכ) הביא ראייה מדברי הגמרא (ברכות מ, א) "אין לו מעין ברכותו". ובשות וdock מישרים (ארוח ס"י קג) כתוב טעם אחר, שאין עושים מיצות בדילות הbilots. [ביה"ל ד"ה פברון]

ובפקודים פ"טגנו לאטט' בזביל כל הקוקל (טז). (87) ראה מה שכתבנו במשניב לעיל ס"ק לג, האם מותר להניח שני עירובים בבי מקומות.

(86) כוונת הברכה היא, שציטו על מצות התקין חותם סופר (ארוח ס"י צט), שאין הכוונה שיזוינו דרבנן, ובתחם בפיוית חותם סופר (ארוח ס"י צט), שאין אטריך היה הניח על איסור הרגאה וטלטל בשבת, מושם שאם כן ערך היה הניח הרכבה להיות זאסר לנו את החוץאה, בשט שמברכים בחופה זאסר לנו את זאסרותה, ונה, שאין סברא לבך על איסור הרגאה יותר מעל שאר המלכות. וכן פריש המגיד משנה (פי' מהל עירובין ה'ז) דעת

